

SALA STAMPA DELLA SANTA SEDE **BOLLETTINO**

HOLY SEE PRESS OFFICE BUREAU DE PRESSE DU SAINT-SIÈGE PRESSEAMT DES HEILIGEN STUHL
OFICINA DE PRENSA DE LA SANTA SEDE SALA DE IMPRENSA DA SANTA SÉ
BIURO PRASOWE STOLICY APOSTOLSKIEJ دار الصحافة التابعة للكرسي الرسولي

N. 0358

Giovedì 10.07.2003

Sommario:

- ◆ LA PARTENZA DEL SANTO PADRE PER CASTEL GANDOLFO
- ◆ MESSAGGIO DEL SANTO PADRE AI CARDINALI: JÓZEF GLEMP, MARIAN JAWORSKI E LUBOMYR HUSAR
- ◆ RINUNCE E NOMINE

◆ LA PARTENZA DEL SANTO PADRE PER CASTEL GANDOLFO

LA PARTENZA DEL SANTO PADRE PER CASTEL GANDOLFO

Questa mattina il Santo Padre Giovanni Paolo II ha lasciato il Palazzo Apostolico Vaticano e si è trasferito alla residenza estiva di Castel Gandolfo.

Con il trasferimento del Santo Padre alla residenza estiva sono sospese tutte le Udienze private e speciali.

Durante il periodo estivo, la consueta Udienza Generale del mercoledì avrà luogo alle ore 10.30 nel Cortile del Palazzo Apostolico di Castel Gandolfo.

Da domenica 13 luglio la preghiera mariana dell'Angelus, alle ore 12, sarà recitata nel Cortile del Palazzo Apostolico di Castel Gandolfo.

[01144-01.02]

MESSAGGIO DEL SANTO PADRE AI CARDINALI: JÓZEF GLEMP, MARIAN JAWORSKI E LUBOMYR HUSAR• MESSAGGIO DEL SANTO PADRE IN LINGUA ITALIANA• TESTO IN LINGUA UCRAINA• TESTO IN LINGUA POLACCA

Pubblichiamo di seguito il Messaggio che il Santo Padre Giovanni Paolo II ha inviato agli Em.mi Cardinali: Józef Glemp, Arcivescovo di Warszawa e Primate di Polonia, Marian Jaworski, Arcivescovo di Lviv dei Latini e Lubomyr Husar, Arcivescovo Maggiore di Lviv degli Ucraini, in occasione della commemorazione ufficiale di riconciliazione ucraino-polacca di domani 11 luglio, 60° anniversario dei tragici fatti della Volinia:

• MESSAGGIO DEL SANTO PADRE IN LINGUA ITALIANA

Ai Signori Cardinali

JÓZEF Card. GLEMP

Arcivescovo di Warszawa e Primate di Polonia

MARIAN Card. JAWORSKI

Arcivescovo di Lviv dei Latini

LUBOMYR Card. HUSAR

Arcivescovo Maggiore di Lviv degli Ucraini

Carissimi cittadini appartenenti

ai popoli fratelli dell'Ucraina e della Polonia!

1. Ho appreso che il prossimo 11 luglio, 60° anniversario dei tragici fatti della Volinia, il cui ricordo è ancora oggi vivo fra voi, figli di due Nazioni a me molto care, si terrà una commemorazione ufficiale di riconciliazione ucraino-polacca.

Nel turbine del secondo conflitto mondiale, quando più urgente sarebbe stata l'esigenza di solidarietà e di aiuto reciproco, l'oscura azione del male avvelenò i cuori, e le armi fecero scorrere sangue innocente. Ora, a sessant'anni da quei tristi avvenimenti, è venuto affermandosi nell'animo della maggioranza dei polacchi e degli ucraini il bisogno di un profondo esame di coscienza. Si avverte la necessità di una riconciliazione che consenta di guardare al presente e al futuro con occhi nuovi. Questa provvida disposizione interiore mi sospinge ad elevare al Signore sentimenti di gratitudine, mentre mi unisco spiritualmente a quanti ricordano nella preghiera tutte le vittime di quegli atti di violenza.

Il nuovo millennio, da poco iniziato, esige che ucraini e polacchi non restino prigionieri delle loro tristi memorie, ma, considerando gli eventi passati con uno spirito nuovo, si guardino l'un l'altro con occhi riconciliati,

impegnandosi ad edificare un futuro migliore per tutti.

Come Dio ha perdonato a noi in Cristo, così occorre che i credenti sappiano vicendevolmente perdonare le offese ricevute e chiedere perdono per le proprie mancanze, al fine di contribuire a preparare un mondo rispettoso della vita, della giustizia, nella concordia e nella pace. I cristiani, inoltre, sapendo che "colui che non aveva conosciuto peccato, Dio lo trattò da peccato in nostro favore" (2 Cor 5, 21), sono chiamati a riconoscere le deviazioni del passato per risvegliare le proprie coscienze di fronte ai compromessi del presente, aprendo l'animo ad una autentica e durevole conversione.

2. Durante il Grande Giubileo del 2000, la Chiesa, in un contesto solenne, con chiara coscienza di quanto avvenuto nei tempi passati, davanti al mondo ha chiesto perdono per le colpe dei suoi figli, perdonando allo stesso momento quanti le avevano recato offesa in vario modo. Così ha inteso purificare la memoria delle vicende tristi da ogni sentimento di rancore e di rivalsa, per ripartire rinfrancata e fiduciosa nell'opera di edificazione della civiltà dell'amore.

Questo stesso atteggiamento essa propone alla società civile, esortando tutti ad una riconciliazione sincera, nella consapevolezza che non esiste giustizia senza perdono e fragile sarebbe la collaborazione senza una reciproca apertura. Ciò è tanto più urgente, se si considera quanto sia necessario educare le giovani generazioni ad affrontare il domani non sotto i condizionamenti di una storia di diffidenze, di preconcetti e di violenze, ma nello spirito di una memoria riconciliata.

La Polonia e l'Ucraina, terre che da lunghi secoli hanno conosciuto l'annuncio del Vangelo e hanno offerto innumerevoli testimonianze di santità in tanti loro figli, in questo inizio di nuovo millennio desiderano rinsaldare il loro rapporto di amicizia, liberandosi dalle amarezze del passato e aprendosi a fraterne relazioni, illuminate dall'amore di Cristo.

3. Mentre mi compiaccio che le comunità cristiane di Ucraina e di Polonia si siano fatte promotrici di questa commemorazione, al fine di contribuire a rimarginare e guarire le ferite del passato, incoraggio i due popoli fratelli a perseverare con costanza nella ricerca della collaborazione e della pace.

Nel porgere il mio saluto cordiale all'intero Episcopato, al Clero e ai fedeli di codeste Nazioni, rivolgo un deferente pensiero ai Presidenti e alle rispettive Autorità civili e, per loro tramite, ai popoli polacco e ucraino, sempre presenti nel mio cuore e nelle mie preghiere, con l'auspicio di un costante progresso nella concordia e nella pace.

Accompagno tali voti con una speciale Benedizione Apostolica, che volentieri imparto a quanti si assoceranno alle celebrazioni previste.

Dal Vaticano, 7 Luglio 2003

IOANNES PAULUS II

• TESTO IN LINGUA UCRAINA

Улюблені Сини і Дочки

братніх народів України і Польщі!

1. Я довідався, що 11 липня цього року, в 60-ту річницю трагічних подій на Волині, пам'ять про які жива ще й до сьогодні серед нас, синів двох народів, які мені дуже дорогі, відбудуться офіційні відзначення українсько-польського поєднання.

У вихорі Другої світової війни, коли невідкладнішою мала би бути потреба солідарності і взаємодопомоги, темні дії зла отруїли серця, а зброя довела до пролиття невинної крові. Тепер, після шістдесяти років тих сумних подій, в серцях більшості поляків та українців утвердилась потреба глибокого іспитування совісті. Відчувається необхідність поєднання, яке дозволило би новими очима подивитись на теперішнє і на майбутнє. Таке передбачливе внутрішнє наставлення спонукає мене піднести до Господа почуття вдячності, коли духовно єднаюся з тими, які у молитві згадують усі жертви тих насильницьких дій.

Нове тисячоріччя, яке щойно розпочалося, вимагає, щоб українці та поляки не залишались в'язнями сумних спогадів свого минулого, але, переосмислюючи з новим духом минулі події, подивились одні на одних поглядом поєднання, зобов'язуючись будувати краще майбутнє для всіх.

Як Бог простив нам у Христі, так і віруючі повинні вміти взаємно прощати отримані кривди і просити прощення за власні прогрішення, щоб внести свій вклад для побудови світу, який би шанував життя, справедливість, злагоду і мир. Крім того, християни, знаючи, що „Того, хто не знав гріха, Бог за нас зробив гріхом” (2 Кор 5, 21), покликані визнати помилки минулого, щоб розбудити власне сумління перед обличчям сучасних небезпек, відкриваючи серця до справжнього і тривалого навернення.

2. Протягом Великого Ювілею 2000 року, Церква, в урочистий спосіб, ясно усвідомлюючи події минулих часів, просила перед світом прощення за провини своїх дітей, одночасно прощаючи тим, які її скривдили у будь-який спосіб. Таким чином вона прагнула очистити пам'ять про сумні події від будь-якого почуття образи і помсти, щоб з довір'ям і натхненням далі вести діло побудови цивілізації любові.

Такий самий підхід Церква пропонує громадянському суспільству, заохочуючи всіх до щирого поєднання, в усвідомленні того, що не існує справедливості без прощення, а співпраця без взаємної відвертості була б непевною. Це стає ще невідкладнішим, коли взяти до уваги потребу виховування молодих поколінь в дусі поєднання і будування майбутнього без обумовлень історії, нашарувань недовір'я, упереджень і насильств, але в дусі примиреної пам'яті.

Польща і Україна, землі, які протягом довгих віків пізнали проповідь Євангелія і дали незліченні свідчення святості своїх синів і дочок, тепер, на початку нового тисячоріччя, бажають зміцнити свої дружні взаємини, визволяючись від гіркоти минулого і відкриваючись до братерських стосунків, освічених Христовою любов'ю.

3. Висловлюючи задоволення з того, що християнські спільноти України й Польщі стали ініціаторами цього відзначення, щоб дати свій вклад для загоєння і зцілення ран минулого, заохочую обидва братні народи незмінно тривати у пошуках співпраці і миру.

Щиро вітаючи усіх Єпископів, Духовенство і вірних ваших Країни, з пошаною звертаюся до Президентів та Державної Влади обидвох держав, а через них до польського і українського народів, які завжди присутні в моєму серці й моїх молитвах, висловлюю побажання постійного поступу у злагоді та мирі.

Супроводжую ці побажання особливим Апостольським Благословенням, яке охоче уділяю усім тим, що братимуть участь у згаданих відзначеннях.

З Ватикану, 7 липня 2003

-

IOANNES PAULUS II

[01143-AA.01] [Testo originale: Ucraina]

• TESTO IN LINGUA POLACCA

Do czcigodnych Księży Kardynałów:

Ks. **JÓZEFA** Kardynała **GLEMPA**

Arcybiskupa Metropolity Warszawskiego

Prymasa Polski w Warszawie

Ks. **MARIANA** Kardynała **JAWORSKIEGO**

Arcybiskupa Metropolity Lwowskiego

Obrządku Łacińskiego we Lwowie

Ks. **LUBOMYRA** Kardynała **HUZARA**

Arcybiskupa Większego Lwowskiego

Obrządku Greckokatolickiego we Lwowie

Umiłowani Synowie

bratnich Narodów Ukrainy i Polski!

1. Zostałem poinformowany, że dnia 11 lipca bieżącego roku, w 60. rocznicę tragicznych wydarzeń na Wołyniu, których pamięć jest do dziś żywa wśród Was, mieszkańców obydwóch Narodów tak bardzo mi drogich, odbędą się oficjalne obchody pojednania ukraińsko-polskiego.

W zawierusze drugiej wojny światowej, gdy pilniejsza powinna być potrzeba solidarności i wzajemnej pomocy, mroczne działanie zła zatrzało serca, a oręż doprowadził do rozlewu niewinnej krwi. Teraz, w sześćdziesiąt lat od tamtych smutnych wydarzeń, w sercach większości Polaków i Ukraińców utwierdza się coraz bardziej potrzeba głębokiego rachunku sumienia. Odczuwa się konieczność pojednania, które pozwoliłoby spojrzeć na teraźniejszość i przyszłość w nowym duchu. To skłania mnie do wdzięczności wobec Boga razem z tymi, którzy w zadumie i w modlitwie wspominają wszystkie ofiary tamtych aktów przemocy.

Nowe tysiąclecie, w które niedawno wkroczyliśmy, wymaga, aby Ukraińcy i Polacy nie pozostawiali zniewoleni swymi smutnymi wspomnieniami przeszłości. Rozważając minione wydarzenia w nowej perspektywie i podejmując się budowania lepszej przyszłości dla wszystkich, niech spojrzą na siebie nawzajem wzrokiem pojednania.

Skoro Bóg przebaczył nam w Chrystusie, trzeba, aby wierzący umieli przebaczać sobie nawzajem doznane krzywdy i prosić o przebaczenie własnych uchybień, i w ten sposób przyczyniać się do budowania świata, w którym respektuje się życie, sprawiedliwość, zgodę i pokój. Ponadto chrześcijanie, wiedząc, że Bóg „dla nas grzechem uczynił Tego, który nie znał grzechu” (2 Kor 5, 21), wezwani są, by uznać błędy przeszłości, aby obudzić własne sumienia wobec obecnych kompromisów i otworzyć serca na autentyczne, trwałe nawrócenie.

2. W czasie Wielkiego Jubileuszu Roku 2000 Kościół w sposób uroczysty i ze świadomością tego wszystkiego, co zaszło w przeszłości, prosił wobec świata o przebaczenie win swoich synów, przebacząc równocześnie wszystkim, którzy wyrządzili mu różnorakie krzywdy. Pragnął przez to oczyścić pamięć ze smutnych wydarzeń z wszelkiego poczucia urazy i odwetu, aby pokrzepiony i ufny rozpoczął na nowo dzieło budowania cywilizacji miłości.

Tę samą postawę Kościół proponuje społeczności świeckiej, zachęcając wszystkich do szczerego pojednania, będąc świadom, że nie ma sprawiedliwości bez przebaczenia, a współpraca bez wzajemnego otwarcia byłaby krucha. Jest to tym pilniejsze, gdy rozważa się potrzebę wychowania młodych pokoleń w duchu pojednania i budowania przyszłości bez uwarunkowań historii, nawarstwionej nieufności, bez uprzedzeń i przemocy.

Polska i Ukraina – ziemie, które od długich wieków znają ewangeliczne orędzie i dały niezliczone świadectwa świętości tylu swoich córek i synów – obecnie, na początku nowego tysiąclecia, pragną umocnić swą przyjaźń, uwalniając się od goryczy przeszłości i otworzyć się na braterskie relacje w blasku Chrystusowej miłości.

3. Wyrażam radość, że wspólnoty chrześcijańskie Ukrainy i Polski podjęły się zorganizowania tych obchodów, by przyczynić się do zabliznienia i uleczenia ran przeszłości. Zachęcam oba bratnie Narody, by niezmiennie i wytrwale dążyły do poszukiwania współpracy i pokoju.

Przesyłam serdeczne pozdrowienia dla całego Episkopatu, Duchowieństwa oraz Wiernych obydwóch krajów; przekazuję wyrazy szacunku dla Prezydentów i władz świeckich, a za ich pośrednictwem dla Narodów Polski i Ukrainy, które są zawsze obecne w moim sercu i modlitwie, życząc ustawicznego postępu w budowaniu zgody i pokoju.

Tym życzeniom towarzyszy moje specjalne Błogosławieństwo Apostolskie, którego udzielam wszystkim uczestnikom uroczystości.

Watykan, 7 lipca 2003 r.

IOANNES PAULUS II

[01143-09.01] [Testo originale: Polacco]

RINUNCE E NOMINE

• NOMINA DEL COADIUTORE DI RANCAGUA (CILE)

Il Santo Padre ha nominato Vescovo Coadiutore di Rancagua (Cile) S.E. Mons. Alejandro Goic Karmelić, finora Vescovo di Osorno.

S.E. Mons. Alejandro Goic Karmelic

S.E. Mons. Alejandro Goic Karmelic è nato a Punta Arenas il 7 marzo 1940. Ha ricevuto l'ordinazione sacerdotale il 12 marzo 1966, dopo aver compiuto gli studi ecclesiastici presso il Seminario dell'arcidiocesi di Concepción e la Pontificia Università Cattolica del Cile a Santiago. Ha conseguito la licenza in Catechesi a Lovanio, Belgio.

Nominato Vescovo titolare di Africa ed Ausiliare di Concepción il 23 aprile 1979, ha ricevuto l'ordinazione episcopale a Roma il 27 maggio successivo. Fra il 29 luglio 1988 e il 14 ottobre 1989 è stato Amministratore Apostolico di Concepción e, poi, dal 1991 al 1994 Ausiliare di Talca. In data 27 ottobre 1994 è stato nominato Vescovo di Osorno.

In seno alla Conferenza Episcopale del Cile ha svolto vari incarichi; attualmente è Membro del Comitato permanente dell'episcopato.

[01145-01.01]

